

Forfatter: Abel, Marie

Titel: BREV TIL: Trier, Ernst Johannes FRA: Abel, Marie (1867-01-09)

Citation: Abel, Marie: "BREV TIL: Trier, Ernst Johannes FRA: Abel, Marie (1867-01-09)", i *En Brevveksling ved Povl Hansen*, BOGHANDELS FORLAG, s. 261. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002222419-X00-shoot-L002222419X000226.pdf> (tilgået 15. maj 2024)

Anvendt udgave: En Brevveksling ved Povl Hansen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Marie til Ernst Trier.
København, 9. jan. 1867.*

... Da jeg i forgårs havde fået dit brev besørget i en postkasse i Roskilde, satte jeg mig hen og grundede over, hvorledes jeg bedst skulde få ende på tiden. Der blev nemlig sagt, at vi ikke måtte vente at komme af sted endnu den dag. Jeg skal ikke nægte, at jeg var noget mismodig ved tanken om at skulle tilbringe endnu en nat i væntesalen. Men se, når nøden er størst, er hjælpen nærmest: Ind ad døren triner en dame, som jeg havde talt med aftenen før, og som havde sagt, at hun kendte mig fra Vartov. Hun var en søster til pastor Tolstrups kone. Hun kom nu hen til mig, om jeg ikke vilde følge med hende hen til pastor Tolstrups og vente der til toget skulde gå. Jeg tøvede naturligvis ikke med at tage imod tilbuddet, men fulgte hende. Hos disse rare mennesker var jeg så hele dagen og natten med. Jeg kom i en dejlig seng og fik mig hvilet godt ud. Næste morgen fik vi at vide, at toget skulde gå kl. 9. Vi — jeg og en fru Larsen, som også havde fundet ly hos Tolstrups — skyndte os altså at sige farvel og komme hen til banegården. Men så blev tiden sat ud til kl. 11 og derefter til kl. 2, så til 4½, og således blev de ved at rykke afgangstiden frem, og lige vidt kom vi. Omsider, da klokken var 7½ aften, kom der bud ind i væntesalen, om de rejsende vilde indtage deres plads i vognene, da toget rimeligvis nu skulde gå. Vi satte os ind og væntede trøstigt til kl. blev 11. Ved denne tid kom konduktøren og lod os vide, at nu havde snekasterne erklæret ikke at ville arbejde længere, så vi kunde ikke komme af sted før næste dag. Du kan vist begribe, at dette var muntert. Alle væntesalene var overfyldte af alle mulige slags mennesker, som var blevne sammenpakkede dér i løbet af de sidste tre døgn. Vi besluttede os derfor til at blive i vognen natten over. Men hu ha, det var en lang, lang nat! Vi kunde naturligvis ikke lukke et øje; men, takket være din lådne pelts, så frøs s. 262 jeg dog ikke meget ... havde jeg ikke havt den på denne rejse, så véd jeg virkelig ikke, hvad der skulde blevet af mig; jeg havde frosset fordærvet. Det må trøste dig ved savnet af peltsen.

Endelig i morges kl. 9 kom vi da af sted. Men det første, jeg gjorde, da vi nåede ind til København, det var at lægge mig i seng og sove et par timers tid. Det har styrket mig, så jeg nu omtrent er bleven mig selv igen. Nu vilde jeg blot ønske, at jeg også var over den sidste del af rejsen og sad vel hjemme i Dalum igen. Jeg har fået lidt skræk for at rejse nu ...

Hils nu præstegårdsfolkene fra mig; jeg skriver til dem, når jeg kommer hjem til Fyn. Hils også alle de kære mennesker hos dig selv. Ernst, jeg kan ikke beskrive dig, hvor det er yndigt for mig nu at tænke på livet derude hos dig, hvor alt ånder fred og lykke, glæde og tilfredshed. Gud ske lov for alt, hvad jeg så derude; vi kan dog aldrig takke ham nok for hans mageløse nåde imod os ...